

vente, at jeg vilde tiltræde Forslaget; jeg fraraader det stadig. Jeg skal svare den ærede Ordfører med Hensyn til det Ændringsforslag, vi ere saa væsentlig uenige om, nemlig Ændringsforslaget til § 16. Maaffe jeg der uden at gaa for vidt kan begynde med at sige til den ærede Ordfører, at det forekommer mig, at Spørgsmaalet blev lagt lidt for høit op. Jeg har ikke set noget stort statsøkonomisk Princip eller Deslige i, om man gjør det One eller det Andet, jeg har kun taget det fra et praktisk Hensigtsmæssighedspunkt; og jeg fastholder min Anskuelse. Den ærede Ordfører siger: For saa vidt det er ønskeligt, vil man gaa ind paa en Ordning, hvorved der kan blive flere Dyrskuer. Hvis det ærede Medlem havde udtrykt sig saaledes: Hvor det er nødvendigt, hvor det er i Konsekvens af det, der er vedtaget under de tidligere Paragrafer, at man tilstøder en Deling, ville vi gaa ind paa det, havde det været korrekt; thi den ærede Ordfører gaar ikke videre end til at gjøre det, hvor han var nødt til at gjøre det. Naar han siger, at Forslaget under Nr. 16 er en Konsekvens af det næstsidste Stykke i § 3, er det for saa vidt rigtigt, at næstsidste Stykke i § 3 nødvendigvis gjør en saadan Bestemmelse. Den ærede Ordfører kan ikke undgaa at foreslaa noget Saadant i Konsekvens af det Forslag, der er stillet under § 3. Men man kan lige saa godt beholde Lovforslagets Regel, og det er den, jeg holder paa. Forskjellen er den, at Lovforslaget giver fuld Frihed. Det ærede Medlem sagde, at der ikke ved anden Behandling var gjort nogen Indvending mod det Princip; jo, af mig er der i Virkeligheden gjort det. Nu siger det ærede Medlem, at Landstinget skal netop Lovgive om den Slags Ting, og i Modsetning dertil mente det ærede Medlem, at det var mere passende, om man havde ladet være at Lovgive paa Bevillingsomraadet om, hvilke Dyr man vilde præmiere. Jeg har en ganske modsat Anskuelse, Jeg mener, det er fuldkommen rigtigt og behørigt, at Lovgivningsmagten siger: Vi stille til Disposition saa og saa Meget, og det kan anvendes til Præmier for de og de Dyr og til de og de Diemed; men at man ikke skulde kunne overlade til Dyre og Hingstestuekommissionerne selv at bestemme Tid og Sted og Tallet af Stuerne med fuld Frihed, forstaar jeg ikke. At det skulde ligge nærmere for Lovgivningsmagten at sidde her og vedtage det, forstaar jeg ikke. Jeg kan ikke se noget stort Princip i det; men jeg vilde anse det for meget uheldigt paa denne Maade at binde de Vedkommende. Jeg tror ikke, man kan sidde her og bedømme, hvad der i de enkelte Tilfælde

kan være hensigtsmæssigt. Det Hele, jeg ønsker, er at have en Paragraf, hvori der staar, at de Vedkommende selv kunne bestemme Tid og Sted. Med Hensyn til Kommissioner, er det ønskeligt og nødvendigt at begrænde Tiden. Det ligger i højeste Grad i deres Interesse at forene Stuerne, hvor det kan lade sig gjøre; og der er ingen Grund til at antage, at de ville adskille dem, hvor der ikke er Grunde, der tale derfor; men paa den anden Side at forbyde at gjøre det, uden netop i de Tilfælde, hvor det er umuligt — og det er jo kun det, det ærede Medlem vil gaa til — synes jeg ikke, der er nogen Grund til. Jeg tror altsaa, at man uden Skade kan tage en lille Smule jævner paa dette Forhold og se, hvorledes det egentlig hænger sammen, og jeg maa vedblivende tilraade det høie Thing at stemme imod Ændringsforslagene under Nr. 13, 14, 15 og 16. Falder Forslaget under Nr. 16, antager jeg, at den høitærede Formand vil erkjende, at saa falder ogsaa Forslaget under Nr. 20. I modsat Fald maa der stemmes derimod.

Ordføreren: Jeg skal begynde med, hvad jeg sidst sagde, at det stadig forekommer mig, at den høitærede Indenrigsminister gjør Forskjellen mellem hans Standpunkt og Udvalgets Flertals Standpunkt paa dette særlige Omraade større, end den i Virkeligheden er. Han betonede nu sidst meget stærkt, at det vilde dog være urimeligt, om man ikke vilde lade Dyrestuekommissionerne bestemme Tid og Sted for Dyrestuernes Afholdelse. Sa jeg vilde sandelig ogsaa finde det høit uberettiget, om man her bestemte Tid og Sted; men det berører Ændringsforslaget aldeles ikke — tværtimod, naar Ændringen passes ind i Stykket, hedder det i § 5, at Hingstestuekommissionerne og Dyrestuekommissionerne i Forening bestemmer Stedet, og i Ændringsforslag Nr. 20 til § 6 gaar hele Ændringen ud paa, at de i Forening bestemme Tiden. Det er altsaa saa langt fra, at det er Udvalgsflertallets Mening at ville bestemme Tid og Sted — tværtimod, det er fuldt ud overladt Dyrestuekommissionerne, ogsaa naar Ændringsforslaget vedtages. Jeg skal endnu tilføie, at det forekommer mig endogsaa selv fra den høitærede Indenrigsministers Standpunkt at være næsten nødvendigt eller i alt Fald meget ønskeligt, at en saadan Bestemmelse kommer ind, selv om den slet ikke fik nogen Anvendelse i den Retning, som Udvalgets Flertal særlig har Die for, nemlig at alle Statsstuer ikke skulle deles, idet det dog selv paa de Steder, hvor Stuerne deles, vilde